

Đàn - bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
Nº

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUẦN BÁO ĐÀN BÀ
76, VIÈLE - HANOI

BA THÁNG. . . 1\$30

SÁU THÁNG. . . 2\$50

MỘT NĂM. . . 5\$00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN - BÁO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU - NĂM THỨ 3 - SỐ 110 - 27 JUIN 1941

GIUP TRẺ EM ĐI NGHỈ MÁT NHƯ' BÈN THỤY-SĨ

Hội « lo cho trẻ em đi nghỉ mát » đã bắt đầu làm việc, và năm nay hội còn dự định cả việc đổi lẫn học trò năm xứ cho nhau để ngoài việc mang sức khỏe cho học trò, còn mở rộng tầm con mắt trí hiểu biết của đám trẻ nữa.

Nhưng như ta đã biết tài chính của hội có hạn, số trẻ em đi nghỉ mát chỉ có chừng, nên còn biết bao nhiêu trẻ em khác qua bao nhiêu vụ hè, vẫn không đi xa khỏi nhà mình một bước. Chúng tôi mong rằng các tư gia, những chị em làm chủ gia đình, cũng nên đem sức riêng của mình, mà tham gia vào cái công cuộc xã hội kia.

Ý kiến này nảy ra khi chúng tôi đọc một tờ báo Pháp nói về những gia đình hảo tâm ở Thụy sĩ đã yêu cầu với các cơ quan cứu tế nạn dân ở Pháp hãy gửi qua cho họ trông nom trong vài tháng những đứa trẻ Pháp mà hai năm giờ nay đã phải chứng kiến cái thảm khốc kinh hoàng ở Pháp. Mỗi gia đình Thụy sĩ nhận trông nom một hai đứa trẻ và cam đoan săn sóc yêu

quý chúng như con ruột vậy. Họ đã giữ đúng như lời. Trên những bức ảnh kèm với bài tường thuật « các trẻ em Pháp ở Thụy sĩ » chúng tôi đã thấy những cảnh rất cảm động : một ông cha nuôi Thụy sĩ bế lên lòng hai đứa bé con nuôi Pháp chỉ cho chúng xem tranh ảnh. Một ông khác giầy còn nuôi đi « SKi » môn trượt trên tuyết. Một bà mẹ sau khi tắm tã cho cô gái nuôi, đang soa cón, cọ xát cho con gái ấm nóng và đưa con gái nói, ngây thơ : Ở nhà con, mẹ con cũng tắm tã và cọ xát cho con như thế này... »

Những bức ảnh đã khiến chúng tôi liên tưởng đến trẻ em nghèo khổ ở thôn quê mình, tầm mắt bơ ngỡ chưa bao giờ vượt khỏi lũy tre làng đến những trò em con các dân lao động sống.

. nơi thành thị, không từng được thở hút không khí trong lành của đồng nội, của biển cả.

Chúng ta rất có thể giúp hội « L. C. T. E. Đ. N. M. » bằng cách nhận trông nom

trong một, hai tháng hè vài ba đứa trẻ không may nói trên. Nếu là chủ nhân một ấp, trại, chúng ta sẽ trông nom trẻ em thành thị mà vì nghèo khổ hoặc cha mẹ bận công ăn việc làm không thể cho đi đâu nghỉ mát được.

Nếu ở thành thị hoặc các nơi nghỉ mát, chúng ta sẽ nhận

Thống - chế Pétain đã nói :

« MỌI NGƯỜI CHÚNG TA HÃY TẬN-TÂM MÀ LÀM TRỌN BỒN-PHẬN ; SỰ CỨU - VÂN NƯỚC PHÁP, MÀ NHỮNG MỐI CHIA-RẼ GIỮA CHÚNG TA CÓ THỂ LÀM CHO NGUY HẠI, SẼ LÀ PHẦN THUỞNG CHO SỰ ĐOÀN-KẾT CỦA CHÚNG TA ».

trông nom những đứa trẻ ở thôn quê từ bé chưa biết cái đèn điện như thế nào.

Còn sự trông nom, săn sóc những đứa trẻ ấy, cái bồn phận làm cha mẹ nuôi trong một hai tháng hẳn là chúng ta đã thừa hiểu.

(Xem tiếp trang 9)

Kết quả Cuộc Thi Tâm-Lý

Có bạn lại đổ cả trách nhiệm lên đầu người chồng :

« ...Đáng lẽ chồng ta phải tìm cách bảo vệ thân ta trong lúc đi tìm con, thế mà chồng ta đã sợ ý thì chồng ta phải chịu hoàn toàn trách nhiệm ».

về cái bụng, bà bạn ấy bảo :

« ...Kể ra chưa đáng tởm bằng nhiều việc thối tha hơn thế ở đời này »

BÀ LÊ

57 Route de Hué

Hoặc có bạn, như bà HUỲNH-KHẮC-DUNG ở Saigon, thì cho cái cử chỉ của ông chồng nọ là đáng khinh :

« ...Đã biết ta có mang là vì một hoàn cảnh áp bức mà không nhìn nhận ta nữa thật

là một cử chỉ đáng khinh đáng chán. »

Một bà bạn khác đang ly dị chồng — đã thốt ra nhiều lời quá đáng :

« Phần nhiều đàn ông bây giờ cố ý mắu môi giang cánh rầy sáo lên ái tình để người đàn bà ngoài hai chữ « bạc mệnh » còn đeo thêm bao nỗi gian truân, khổ ải... »

Một bà Cử đang xin ly dị chồng

Lại một bạn — có lẽ đọc nhiều tiểu thuyết trinh thám và kiếm hiệp — nên đã có một ý tưởng ngộ nghĩnh thế này để giúp người xấu xố tái hợp :

« Bây giờ phải lập mưu giết thằng cướp kia ; (lại tìm ra với nó. Bà phải cần có tay trong.

(Xem tiếp trang 9)



HỎI. — Chồng tôi đàn diu với một người con gái từ lâu. Nay người con gái đó có chửa, và dọa chồng tôi nếu không lấy cô ta — cô ta cũng biết là chồng tôi đã có vợ có con vì cô ta ở gần nhà tôi — thì cô ta sẽ mang ra tòa kiện chồng tôi về tội quyến rũ. Chồng tôi sợ mang tiếng, về thú thực với tôi nhờ tôi dàn xếp cho. Tôi đã tới nói từ từ với bố mẹ cô ta, xin cô ta về làm chị làm em với tôi, song bố mẹ cô ta đáp: « nhà tôi không có mà lấy lẽ » ý rằng nếu cô ta lấy nhà tôi thì phải được ngang hàng với vợ cả và bắt phải cưới xin linh đình. Thú thực rằng chỉ vì muốn cứu vãn danh giá chồng tôi mà tôi phải chịu cảnh chồng chung, chứ lòng tôi đau đơn lắm. Nếu bà mẹ cô gái kia còn huộc vợ chồng tôi những điều kiện trên kia thì thực ưc lòng tôi quá. Bà chỉ cho tôi một phương xử trí.

ÁI KỶ (Đồn hậu)

Bà có tấm lòng nhân hậu và tấm lòng trọng danh dự rất hiếm có. Song bà đã cư xử một cách vụng về. Đối với gia đình cô kia, bà đã « nhin », đã « lép vế » quá. Giá bà đừng hạ mình đến nói trước với bố mẹ cô ta xin cô ta về làm chị làm em thì hơn ?

Và nếu có đến thì những lời đầu tiên của bà không phải là những lời ngọt ngào xin lỗi cho chồng, hỏi vợ cho chồng, mà nên là những lời đánh thép trách mắng cô ả kia lẳng lơ đi cướp chồng người và trách mắng luôn cả bố mẹ cô ả không biết dạy bảo cô ả. Hãy dùng uy làm khiếp sợ họ, bịt miệng họ đã, rồi mới lấy nhân nghĩa ra mà giảng giải dàn xếp với họ sau. Như thế họ không thể bắt bí bà, làm cao một cách đáng ghét như thế được.

Đã đến lúc bà nên cho họ một bài học, bà đừng thêm dấn động gì đến việc cưới xin nữa mặc cho họ dọa dẫm, kiện tụng. Kiện ra, họ càng mang xấu, mà chồng bà cũng chẳng phải tù tội gì đâu. Bất quá một ít tiền cấp dưỡng cho cô ả lúc sinh nở. Như thế đề cô ả sau này khôn ngoan ra, đừng đại dốt cả nghe và ông chồng bà cũng lấy đó làm răn đừng bợm bãi nữa.

Tôi tưởng rằng thấy bà làm già họ sẽ nhụt và sẽ gọi cho không cô ả. Lúc đó bà giong cho cô ả làm lẽ hay không là tùy ở lượng bà.

HỎI. — Cô ta trước kia là bạn học của chị tôi. Sau khi chị tôi chết, cô thường vẫn lui tới với tôi và một sự không ngờ là ba tôi (má tôi mất từ sớm) giờ lại lấy cô ta làm vợ kế. Tôi nghe nói chính gia đình cô ta biết cha tôi giàu có và chỉ có một mình tôi là gái nên bày mưu cho cô ta tới, quyến rũ cha tôi. Tôi ác cảm với cô ta lắm. Tôi nên xử trí với cô ta ra sao và xưng hô thế nào ? THỨ (Saigon)

(Xem tiếp trang 11)

LỜI CÂY KIM

Đừng ai khinh thân hình bé nhỏ của tôi, tôi : người bạn thiết, người bạn không rời, không thể không có được của tất cả mọi người đàn bà. Và bởi thế, lòng người đàn bà duy chỉ có tôi là hiền hơn cả, chỉ có tôi biết được những tâm sự thầm kín trong lòng họ.

Hỡi chàng thanh niên, chàng muốn hiểu lòng người bạn gái yêu dấu của chàng, chàng hãy nghe tôi. Tình tôi không thốc mách, nhưng cảm cái tình chân thực của chàng, tôi sẽ thốc mách một lần đầu tiên. A, khoan, trước hết tôi hãy trách chàng. Chàng có biết vì chàng mà có ả yếu-kiểu đã chèn ép mách tôi trong một thời gian ? Mẹ cô ngạc nhiên, mắng : « Con bé dạo này biếng nhác làm sao ! chả vá may gì cả ! » Cô ả không nói gì, tôi nằm im trong lòng chiếc áo giở dang, tôi cười tủm tỉm. Một người con gái vương vấn tơ tình, mà lại bằng khuôn chưa biết mối tình của mình ngã ngũ ra sao, người con gái ấy còn lòng dạ nào mà kim chỉ vá may...

Thằng hoặc, cô ả nê mẹ, cũng cầm đến tôi, nhưng chưa hết một đường khâu, cô đã thờ thần, thổ giải, chép miệng. Những lúc ấy, tôi đành phải giữ cái phận bé nhỏ tối tăm của tôi. Tôi chẳng dám tình nghịch trên chòm cô ả, bất thỉnh linh châm vào tay cô ả. Giận cá, chém thớt lỡ cô ả bẽ tôi làm hai, thì đại.

Nhưng rồi, bù lại, có một hôm cô vồn vã tới đặc biệt như chưa từng thấy bao giờ. Cô đem tôi vào tận trong buồng vắng, những ngón tay nhẹ nhàng thoăn thoắt đưa tôi lên xuống trên miếng lụa đẹp. Cô rủ rỉ khẩn cầu tôi : Kim ơi ! Mi giúp ta nhé. Mi giúp ta thêu cho chàng chiếc khăn tay xinh đẹp, chiếc khăn tay làm kỷ-niệm, nhưng cũng làm mối giới cho chàng giới

thiệu ta gián-tiếp với mẹ chàng một người đàn bà khéo léo đủ điều. Mẹ chàng sẽ xét nét đường kim mà định đoạt rằng ta khéo, vụng. Vậy mi hãy giúp ta mi nhé » Vốn đã hiểu cái chức trách của giống tôi trong những cuộc lương duyên, tôi tận tâm, nỗ lực giúp cho tiểu chủ, ngoan ngoãn theo đà tay chủ tôi sai khiến. Chiếc khăn hoàn thành, chàng thanh niên ơi ! Chàng hãy nhớ rằng tôi có dự một phần công lênh. Mỗi mũi khâu của tôi mang một lời nói của cô chủ tôi đấy. Lời nói ấy nhắc đi, lấy lại chỉ có mỗi một câu « em yêu anh » mà tôi, mũi kim lên xuống là để làm dịp thắm cho câu nói ấy.

Thế rồi một sáng mùa xuân kia, các bạn ạ, cô chủ xinh tươi của tôi lại lôi tôi vào buồng riêng, cho tôi thấy những tấm hàng tơ lụa rực rỡ. Bao nhiêu là tơ lụa. Tôi phải khâu hết cả ngần ấy tơ lụa kia ư ? Tôi hơi ngầu ngại. Cô ả hớn hờ bảo tôi: « Kim, lại chịu khó giúp ta Kim nhé, giúp ta may áo cưới, chỉ còn ít ngày nữa cưới ta đấy. Kim khâu cho ta những chiếc áo thật đẹp nhé ! » A cái mùa xuân, cái mùa yêu đương, cái mùa kết hợp, tôi tung bừng giữa gấm vóc lụa tơ, tôi say sưa tạo nên những đường khâu thêu tuyệt hảo, tạo nên những mộng buy hoàng.

Ôi ! những mộng của một cô con gái sắp thành tân nhân đẹp để làm sao, ầm ập làm sao ! Cái mộng lứa đôi thắm kín duy chỉ có tôi là được chia sẻ, ngộ cùng mà thôi. Trong lòng cô chủ tôi nở muôn hoa đẹp, có ai ngờ chẳng trong lòng tôi, cây kim bé nhỏ cũng nở muôn hoa ! Tôi muốn phàn nàn cho những bạn của tôi cũng lúc này, lúc tôi thêu những điểm mộng lứa đôi thì

(Xem tiếp trang 9)

Pour inculquer à vos enfants l'amour du **travail** le respect de la **famille** le sens de la **patrie** faites leur lire :

« Les Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine. Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre. Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

Con ai?

CHUYỆN DÀI

của CÔ TRINH

(Tiếp theo)

— Vàng. Con ngồi trong này nghe rõ hết.

— Thế cụ đã bằng lòng chưa?

— Cụ rồi còn để tôi cô... Anh Bình trông cũng khá đấy chứ. Nhà anh giàu ghê. Tháng nào cũng chở vô Saigon, 2, 3, ghe nước mắm. Cô lấy anh tha hồ mà tiêu!

— Im rờm...

Đưa lúc ấy Ngọc nghe tiếng nói oang oang của chú Ngọc: « Anh không nên chiều nó quá! Phàm một trăm đứa con gái được nuông (cung) thì hồng cả trăm. Tôi tính sang thu này cho cưới phất, vừa yên phận nó, vừa yên phận mình. »

Người loong toong vừa đưa lên bàn giấy Huỳnh một chồng thư và bài vở các nơi gởi tới. Trước kia bao giờ Huỳnh cũng để đến chiều mới giờ coi cả một thề. Bây giờ Huỳnh đã sửa đổi cái chương trình ấy đôi chút. Huỳnh lục lấy một lá thư coi trước. Huỳnh không đến nỗi run tay và hồi hộp nhưng Huỳnh cũng thấy thích thích vui vui. Ngày nào cũng có thư của Ngọc. Ngọc làm gì, nghĩ gì, nói gì, gặp ai, Ngọc kể cho Huỳnh nghe hết.

Nếu đó là một bài thời sự, một truyện ngắn của một độc giả nào thì chắc phải vào sọt rác rồi. Thật là « đầu Ngô mình Sở » đương chuyện rọ sọ sang chuyện kia, vừa tả cảnh một cuộc đi bắt tôm lại nhẩy ngay sang việc con « sen » đánh võ bát!

Ngày nào cũng thế, cũng chỉ có mấy chuyện lật vạt ấy thêm những câu « Huỳnh ra với em » « em vào với Huỳnh nhé » « Huỳnh có nhớ em

không » « Cấm đi chơi đêm đấy » « Hôn Huỳnh một triệu lần » v. v. Hoặc có khác thì đại loại khác ở những quãng tình ngịch có vẻ khôi hài như thế này:

« Hôn một triệu cái, mỗi cái mất nửa phút tức là 50 vạn phút tức là 9332 giờ, tức 388 ngày đêm, rồi còn những quãng thời khắc ở giữa hai cái hôn, thành thử mất ít cũng một năm rưỡi mới hôn xong! Hôn xong thì 4 cái môi mòn hết còn gì! Có mòn không hở Huỳnh! Em chắc không mòn tí nào! Da môi cũng như da chân! Chân đi bằng bao nhiêu triệu bước chẳng mòn một ly! Nếu môi mòn thì là em với Huỳnh khi trở về già sẽ hôn nhau bằng lợi! »

Sáng nay Huỳnh cũng làm cái công việc lục thư trước nhất. Thư này gián những một hào (một cắc) tem. Mặt Huỳnh rạn hơn mọi ngày. Có một quãng Ngọc nói cho Huỳnh biết chú Ngọc nhất định ép Ngọc lấy con ông nhiên Nhặng một anh học trò trước cùng học lớp với Huỳnh ở trường tỉnh Phan-thiết và luôn 4 kỳ thi Certificat kỳ nào « cũng chỉ thiếu một nốt là được vào oral »! Đến quãng Ngọc tả cái « ông thiếu một nốt » ấy thì Huỳnh không tài nào nhịn được cười:

... « Hai cha con đứng giầy chào ba em và chú em ra về. Cha đi trước, con đi sau. Trên lối đi toàn cát, giầy thì mới, chân họ không đi giầy quen và có mồ hôi chân, nên cha đi ba bước, đôi giầy lại tuột, còn con thì cố giữ, hình như nắm đầu ngón chân bấm chặt lắm nên lốt giầy in trên cát sâu hắm, sọc giầy vẫn bắt kham. Nó bị giữ riết, nó văng



nách. Không biết ai tả sự hồi của bình hồi nách bằng 2 câu:

Chuột trừ hết via cong
đuôi nhay

Gián tia kinh hồn

thăng cánh bay

thật đúng quá! Mùi hồi của chuột trừ, của gián tia đã hồi là thế mà không thấm vào đâu! Em tưởng chết ngạt! Hân lại đi ngược gió mới chết! Giá người ta dùng bản cho đi đánh giặc thì có phải đỡ tốn công mấy ông bác-học môn

dầu kiểng hơi ngạt không? »

Tiếng cười của Huỳnh ròn quá làm người chủ-nhiệm ngồi ở phía trong phải ngó ra:

— Cái gì mà cười dữ thế anh!

— Không!

— Lại thư của cô Ngọc chứ gì! cười nhau đi thôi.

Huỳnh bỏ thư vào tủ ngồi yên.

Người chủ nhiệm tiếp thêm:

— Nếu anh để lâu thì mất đó!

Huỳnh quay lại:

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

TỊCH MỊCH

Lửa hè đốt bụi tre vàng,
Trưa hè ru ngủ xóm làng say-sưa.
Khóm chuối lá bơ-phờ nghi-ngợi,
Rặng cau gầy nghênh với trời cao.
Trong nhà, ngoài ngõ : quạnh hiu.
Đầu thềm con Vện thiu-thiu giấc nồng.
Trong nhà lá tối-tăm, lặng-lẽ,
Tiếng ngáy đều nhẹ nhẹ bay ra.
Vong đang chậm chạp kê đưa,
Ra hai bà cháu say-sưa mộng giải...
Cháu bông cựa, rầy hoài khóc đói,
Tỉnh giấc mơ, bà vội hát lên :
« A ời » mấy tiếng... Rồi im.
Nhện tường ôm trứng nằm yên mơ-màng,
Ruồi bay thông thả, nhẹ-nhàng.
Muỗi ve-ve khóc bên màn thiết-tha.
Hơi thở nóng lượn qua khe liếp,
Làm rùng mình mấy chiếc rèm sô.
Bụi nằm lâu chán sả nhà,
Nhẹ-nhàng rơi phủ ban thờ buồn thiu...

BÀNG-BÁ-LÂN

(Tiếng Thông Reo - 1941)

CON AI



— Tôi thì tôi không tin Ngọc phụ tôi. Còn việc cưới xin, đối với tôi hơi khó.
— Khó ở chỗ nào ?
— Nhà tôi ở xa, chẳng lẽ mình lại đi hỏi vợ cho mình !
— Có sao !
— Mở miệng hơi ngượng, mình chơi với người ta, bây giờ mình hỏi con gái người ta làm vợ, coi kỳ quá.
— Hay anh đề tôi đứng làm ông mối nhé !
— Anh giúp cho còn gì hay bằng, nhưng tôi muốn xuy nghĩ chút đã.
Một lát sau, Huỳnh lại giở thư coi nốt quãng dưới. Huỳnh thấy Ngọc nói cái « ông thiếu nốt ấy » ngày nào cũng tới học tư Ngọc, Ngọc muốn từ chối nhưng sợ ở làng thế thì sinh thù oán đành phải nhận lời vậy. Huỳnh thoáng có một tư tưởng ghen qua óc : « Trông lâu quen mắt,

xấu cũng nên tốt, và Ngọc lại thiếu kinh nghiệm... »

Huỳnh đứng phắt giấy đến bàn giấy người chủ nhiệm :

— Anh nói phải, chỉ có anh đứng lên làm mối thì tiện hơn cả... như họ ở xa chẳng lẽ mình viết thư ?
— Mình phải ra tận nơi ! Anh với tôi cùng đi.
— Chúng ta bỏ sao được công việc báo...
— Ta trọn ngày nào nghỉ, sẵn xe hơi đấy, ta đi một hai ngày,
Huỳnh chạy vội lại giở lịch :

— 14 juillet ta được nghỉ ? Hay là đi ngày ấy cho tiện.
— Không được !
— Bữa đó anh mắc bận à ?
— Chẳng bận gì nhưng không muốn đi ngày ấy.
— Sao vậy.
— Vì ngày ấy là ngày dân Pháp kỷ niệm cuộc cách mệnh của dân chúng phá ngục Ba sĩ-dích,
— Thì có liên can gì đến việc tôi hỏi vợ !
— Lên can hẳn chớ.
— Ở chỗ nào ?

— Anh nói phải, chỉ có anh đứng lên làm mối thì tiện hơn cả... như họ ở xa chẳng lẽ mình viết thư ?

— Mình phải ra tận nơi ! Anh với tôi cùng đi.

— Chúng ta bỏ sao được công việc báo...

— Ta trọn ngày nào nghỉ, sẵn xe hơi đấy, ta đi một hai ngày,

Huỳnh chạy vội lại giở lịch :

— 14 juillet ta được nghỉ ? Hay là đi ngày ấy cho tiện.

— Không được !

— Bữa đó anh mắc bận à ?

— Chẳng bận gì nhưng không muốn đi ngày ấy.

— Sao vậy.

— Vì ngày ấy là ngày dân Pháp kỷ niệm cuộc cách mệnh của dân chúng phá ngục Ba sĩ-dích,

— Thì có liên can gì đến việc tôi hỏi vợ !

— Lên can hẳn chớ.

— Ở chỗ nào ?



Canh vây

2 kilo xương lợn hay 1 con gà.
2 lạng vây.
2 lạng jambon.
3 củ năng
2 ức gà
1/2 hộp asperge
1 bát năng tươi tía hoa luộc chín.

Nấu xương hoặc gà làm nước dùng, giữ nước cho trong, bỏ xác.

Vây luộc, nhặt cho sạch thịt; Giã gừng lấy nước hòa với ít rượu mà dầm vây cho hết tanh, một lát rửa lại nước lã cho sạch. Jambon thái nhỏ như bún. Asperge cắt bằng hai đốt tay, chẻ đôi. Thịt ức gà cũng thái như jambon, măng tươi tía hoa lá, đem luộc chín, rửa với nước phen cho thật trắng. Củ năng thái nhỏ như bún.

Các thứ đã làm sẵn. Chỉ cần coi nước dùng cẩn thận, nước dùng tốt là cả món vây được khéo. Nước dùng phải cho thật ngọt và thật trong, bắc luôn trên bếp. Gần đến giờ ăn, sẽ bỏ món kia vào, để riêng jambon ra ngoài. Nấu một lát. Nêm mắm muối cho vừa ăn.

Múc vây ra bát rồi mới bỏ jambon làm mát. Có kèm ít ngọn mùi.

Bào ngư

Bào ngư hộp, ăn vừa ngon lại vừa tiện dùng. Nấu một hộp bào ngư thì mua 4 hào vừa tù hũ vừa gan lợn.

Hai thứ này mua ở hàng thịt quay thì thường được thứ tốt. Bào ngư thái hình chữ nhật, dài độ một ngón tay, bề ngang bằng 2 ngón tay, chấp lại.

Muốn cho bào ngư giòn thì thái dày một chút. Gan và tù-hũ thái bằng khổ bào-ngư.

— Ở chỗ ngày ấy là ngày phá ngục, là ngày biểu hiện của tự do ! Còn anh, anh đi hỏi vợ tức là anh đi vào ngục, mất tự do, không hợp rồi.

Cả hai người cùng phá lên cười.

(Còn nữa)

Nước gừng trộn với rượu, ngâm bào-ngư một lát rồi rửa sạch.

Mỡ sôi, phi hành thơm, đổ bào ngư vào xào với nước mắm và 7, 8 thìa nước dùng. Một lúc sau, bắc xuống.

Tù hũ và gan cũng xào như bào ngư. Xong cho vào súp, đồ xấp nước dùng mà đun cho sôi.

Gần ăn, cho bào ngư vào nấu lẫn với thứ kia. Nêm thêm mắm muối cho vừa ăn.

NGUYỄN PHONG

Giới thiệu sách

Chúng tôi nhận được.

La Cloche loại livre du petit của ông Lê doãn-Vỹ soạn, nhà Mai-Linh xuất bản.

Chiếc lư đồng mắt cua của ông Nguyễn-Tuân, nhà Hàn-Thuyên xuất bản giá 0\$65

Cuộc đời mới Tứ-quốc-chí của ông Hoàng-như-Tiếp giá 0\$30.

Chồng con của Trần - Tiêu giá 0\$90.

Con chim gì sừng loại sách hồng của ông Hoàng Đạo, giá 0\$10.

Ba cuốn sau do nhà Đời Nay xuất bản.

Xin giới thiệu với độc giả.

T. B. Đ. B.

Cần người

Cần một cô giáo dạy nữ-công cho hai người con gái. Xin viết thư hỏi :

Mme NG. SƠN HÀ

51 Rte. Lạch Tray, Haiphong

Mùa Hè

Sắp Tới

Muốn có một đôi giày vừa ý, nhẹ nhàng, mát mẻ, xin mời quý bà, quý cô, lại nhà

QUÊ - HIÊN

36, Phố Hàng-Bò, Hà Nội

CHUYÊN MÔN ĐÓNG GIÀY PHỤ - NỮ ĐÃ NỔI TIẾNG



ĐÁNH BÀI GIỜ

PHÓNG - SỰ

của

CÔ TRINH

(Tiếp theo)

Nhưng rồi cái việc « chung lưng mở một ngôi hàng » không vốn ấy cũng bị bại lộ. Cuộc « lật tẩy » thật ly kỳ. Nguyên bà chủ H. có một người em họ xa (lại em họ!) cũng là tay cờ bạc lỏi, một bữa ngồi đánh « tài bàn » với ông « tài-Thần » biệt hiệu là « cậu nó » của bà phán D. ấy, đề ý nghi « tài thần ». Lúc tan bài, ông em họ bà chủ liền hỏi chị:

— Thăng cha vừa ngồi đánh bài là ai thế?

— Một chủ đồn điền ở Đồng — Giao, em bà phán D. đấy.

— Hắn ù giữ quá nhí, chị quen hẳn đã lâu chưa!

— Từ mấy năm nay. Thường hẳn cứ thua xiềng liềng. Thỉnh thoảng hẳn mới được một canh, nhưng đã được thì bao giờ cũng được to.

— Chị có ý nghi hẳn không?

Bà chủ ngạc nhiên:

— Nghi hẳn! Hẳn thật thà như đếm. Hẳn đánh bài thấp như « vịt chặt chân » (chun) bỏ ù luôn luôn, coi

bài mình chưa xong, ăn gian ai được.

— Thế mà tôi nghi đấy chị ạ. Phàm những thằng đại bợm bao giờ bề ngoài cũng làm mặt lơ đãng, có thể nó lừa thiên hạ mới dễ. Tôi đề ý nhận thấy hẳn luôn luôn đi với bà phán D. Bà này được bạc vạn. Chị cứ đề ý mà coi, hề canh đó mười, bất, nào có hẳn là bà phán D. đỏ như gấc, còn hẳn thì thua. Biết đâu họ không chia nhau chỗ được. Một điều nhận xét nữa, hề đánh tài bàn thì hẳn ù như có ma. Bà phán D. cũng thế. Chị không nghi chứ tôi nghi lắm!

— Ủ, chú nói phải, từ đây đề ý đếm bài hẳn mới được.

— Chị khờ quá! Những thằng cờ gian bạc lận dùng phương pháp giấu bài là hạng soàng. Tôi chắc thằng này nó có một phương pháp riêng.

— Vậy làm sao bắt nổi nó?

— Tôi đã có cách.

Rồi ông em ấy ghé miệng nói nhỏ một lát vào tai bà chủ H. đề bà này cho thi hành cái quỷ kế bắt gian ông « cậu nó » của bà phán D. tại trận.

BẮT GIAN

Bà Phán D. và « cậu nó » nhận được giấy của bà chủ H. mời từ sáng sớm. Mới 8 giờ « cậu nó » đã đến tìm « chị Phán »:

— Canh bài này « sộp » lắm đấy chị ạ!

— Nhưng mà « cậu », — ấy cứ quen miệng gọi ông bằng « cậu » mãi ông tha lỗi.

— Cũng được chớ sao! Bà chị chả đã cho em ba ngôi nhà gạch rồi ư?

— Thôi hãy nói tới canh bài hôm nay đã, cậu bảo tôi nên đem đi bao nhiêu.

— Nghe đâu họ định đánh 2, 4, 6, (nghĩa là ù xuống 2 chuc, tài bàn 4 chuc, sừ bàn sáu chuc) vậy chị cứ đem đi 1, 2 ngàn cho nó rồi rảo. Chị đến trước chừng 9 giờ thì tôi tới. Đầu tiên mình cứ thua đi cho họ mừng!

Bà phán tươi cười, mở tủ lấy tiền rồi ra xe đi. « Cậu nó » dặn với:

— Phải kiểm chỗ đấy nhé (một tiếng lòng của con bạc

có ý nói kiểm chỗ ngồi đề kẻ phũ tá có thể ngồi cạnh được)

Trong khi ấy thì ở trên chiếc sập gu bóng lẩy ở nhà bà chủ H. cạm bẫy đã sẵn sàng.

Bà chủ H. bắn khoăn, hỏi cậu em:

— Lát nữa cậu định bắt gian thế nào cậu cho tôi biết trước?

— Đấy đồ bắt gian ấy chị không thấy sao?

— Đâu!

— Đấy.

Em bà chủ vừa nói vừa chỉ tay vào một ngọn đèn Hoa-kỳ (một ngọn đèn con dùng để lấy lửa hút thuốc) và một nắm đóm cật nửa sắc như dao cạo cắm trong một cái ống tre.

— Chỉ có hai thứ này thôi ư?

— Còn cái lỗ ở trên trần nhà kia nữa. Và điều này cần nhất: « Hề khách có họ lấy diêm chị đừng đưa còn nếu nó bỏ ra bao diêm nào, giấu đi cho kỳ hết. »

(Xem tiếp trang 8)

ĐÃ CÓ BẢN

TUỔI XANH

của Bác-sĩ Lê-hữu-Mỹ, thưởng thụ Bội-Tinh tại Y-Khoa, Đại Học Đường Paris, nguyên phụ giáo tại trường Cao Đẳng Y-Khoa Đông Dương Trụ của các bác-sĩ Galliard và Daléas Hiệu trưởng và giáo sư thực-sỹ tại trường Cao-đẳng Y học, và Bào-chế Đông-dương.

TUỔI XANH là một cuốn sách khoa-học nói về việc chăn nuôi trẻ con từ lúc mới lọt lòng cho tới khi khôn lớn. — Giây cách cho ăn, uống, tắm rửa, may mặc. — Giây cách phòng ngừa bệnh tật. — Chỉ dẫn thuốc thang những khi đau yếu. Không cứ giàu nghèo, ai cũng theo được.

TUỔI XANH sẽ trừ tiệt hết nạn « Đa sinh thiếu dưỡng ». Muốn dễ nuôi con, muốn có những đàn trẻ xinh tươi như con Tây, con Nhật Bản. Muốn cải tạ o giống nòi, cần phải đọc

TUỔI XANH

200 trang. In đẹp. Giá 1\$00

EDITION

Lê - Cường — Hanoi

Ở xa gửi C/R 1\$35, Giá tiền trước bằng mandat hoặc tem 1p20

HÀNG năm cứ vào giao này, khi soạn tây chớm đông và ve sầu bắt đầu ra-ra kêu là tôi lại sửa soạn về ấp. Vì mùa nước đã đến, mà mùa sắp gieo. Một vài nơi sẵn nước, ruộng đã bắt đầu bừa rập để đợi cấy. Mùa xuân lộng lẫy, tung bừng đã qua; mùa « làm ăn » đã đến với oi bức của nắng hè.

6

— Thưa cậu, cháu đi đón thợ.

Tôi ngừng nhìn anh thợ cấy, lòng không khỏi cười thầm. Trên mình anh, chiếc áo nâu bạc thường ngày đã nhường chỗ cho chiếc áo cánh chúc-bầu hồ sơ xanh ngắt. Một chiếc quần nâu dầy còn mới nguyên cứng như mo nang thay cho manh quần vá chằng chịt mọi ngày với đôi ống lúc nào cũng sẵn cuộn lên để hở cặp đùi đen bóng nhẫy. Cả đến bộ tóc bù xù rối bung kia, hôm nay cũng bị nén xuống và giam lại cẩn thận trong vành khăn chụp cũ, nhiều chỗ phải bôi mực ta để che vết rạn nhám. Nhưng mấy sợi tóc ở đỉnh đầu có vẻ bướng bỉnh, dường như không chịu, cứ luôn luôn tìm cách thoát khỏi vành khăn để đứng dựng lên khiến anh thỉnh thoảng lại phải đưa tay lên vuốt ve như muốn đồ dành chúng vào khuôn phép, nhưng vô hiệu! Trông anh ngang phè cứng nhắc như một hình nhân và lưng túng ngượng ngịu như một chú rề đi lễ tết nhà vợ chưa cưới.

Tôi trên anh ta:

— Việc đón thợ tôi đã giao cho bà Lập rồi. Việc của anh là phải ra đồng xem xét bờ bãi nước nổi để mai còn cấy chứ.

Mặt anh ta bỗng sụ lại như một quả bóng phi hơi. Anh đưa tay vuốt mạnh mấy sợi tóc, khẽ nhè:

— Thưa đã xem cẩn thận rồi ạ. Đã sẵn sàng cả rồi ạ.

Rồi anh đứng chờ. Thấy tôi không nói gì, anh cho đó là một sự ưng thuận sẽ rón rén lui ra.

— Anh Nuôi!

— Dạ.

— Không được. Tôi định cho đón vừa thợ mạ vừa thợ cấy 20 người trở lên để làm cho chóng xong. Liệu anh đã bừa sẵn được bao nhiêu ruộng rồi, có đủ kịp cấy không mà bây giờ còn định kéo nhau ra ngoài « tể » ngoài chợ?

Anh bỗng trở nên hùng-hồn:

— Thưa. Đã bừa được non hai mẫu rồi ạ... Đông thế chứ đông nữa cũng không sợ thiếu ruộng cấy ạ!

— Ủ, thế thì được. Nhưng coi chừng nếu không được như lời thì chớ chết!

Nhủ'ng...

Nuôi vui vẻ lui ra. Ngoài cửa mấy anh cấy khác cũng sừng sình như Nuôi đang thập thò đứng đợi...

Tuy đã biết trước cho thợ cấy đi đón thợ cấy thì chúng chỉ trợn bọn nào có nhiều cô gái trẻ xinh mới đón; rồi ngoài đồng cũng như ở nhà chúng vừa làm vừa đùa bỡn nhau âm ỹ, rất khó chịu, biết vậy mà vẫn phải chiều ý họ. Vì sự kinh nghiệm cho tôi hay rằng: nếu để bà Lập đi đón một bọn nạ dòng xấu-xí nhưng hay làm về thì sẽ... có chuyện ngay. Bọn thợ cấy sẽ « làm reo » bằng cách giả vờ đau ốm. Chúng sẽ trút tất cả sự giận dữ bất mãn lên đầu bà Lập: nào là chề cơm thối răn và nhiều sạn nhiều trấu không nuốt được, nào là rau luộc hầy còn sống lại có sâu l... Có khi chúng kiếm cớ sinh sự ngay với thợ cấy làm cho họ chán nản không chịu được



phải xin ra. Và lại thợ cấy dù chăm chỉ, làm giỏi mà thợ cấy không chịu làm cũng vô ích. Vì đất ruộng ở đây không như ở dưới trung - châu mà bừa sẵn trước được. Ở đây bừa đến đâu phải cấy đến đấy. Bừa trước một vài ngày không cấy ngay thì đất lại rắn lại, và khi cấy lại phải bừa nữa. Do thế mới có câu « cấy theo chân trâu ». Nếu thợ cấy cố ý làm trùg-trình thì thợ cấy dù nhanh cũng phải chậm tay lại, vì không có ruộng cấy. Công việc, như vậy, vẫn không chạy. Thà cho họ được như ý... Lúc này là lúc vất vả nhất trong một năm, họ có vui lòng mới làm được việc.



Bóng chiều đã ngã. Ánh nắng gay gắt ban trưa đã nhạt dần và thu hẹp chỉ còn đọng lại một vũng vàng con ở góc:

sân. Gió dịu-dàng đùa với lá tre ngoài ngõ. Trên đường chiều từng bọn thợ đã theo chủ đi về các xóm trại xa xa. Bọn thợ cấy nhà tôi vẫn còn ở ngoài chợ. Tôi giục bà Lập ra xem chúng có đón được không. Hồi lâu, mụ tong tả chạy về khoe:

— Gớm, các anh ấy đón một bọn toàn con gái « tốt » (1) quá!

— Đã ngã giá chưa? Công bao nhiêu?

— Thưa, « hai hiền tư, hai hiền rười » (2)

— Thế sao chúng còn chưa về?

— Tại cả chợ chỉ có bọn ấy là nhiều con gái « tốt », anh nào cũng lắm le muốn đón. Bọn cấy nhà bà Lý Mười còn đang định đánh tháo nhưng chặc chặc ăn thua, vì anh Nuôi anh ấy đã đặt trầu trước rồi.

Gà lên chuồng từ lâu, trời đã nhá nhem tối mới thấy từ ngoài ngõ đưa vào một dịp cười ròn rã cùng những tiếng ồn ào. Bọn thợ lũ lượt rón rập đi vào sân. Trong bóng tối người nào cũng chỉ còn là một bóng đen sù sù, nón lá, áo toại, khăn vuông trùm lụp. Vào trong nhà ngang, họ cởi áo toại, bỏ nón, tìm chỗ uả ngồi. Những anh cấy lảng sang thu dọn giúp. Họ gọi nhau âm ỹ. Những tiếng « bà già, anh cả, chị hai, cô đỏ »

nổi lên âm ỹ. Đón bọn đi « thiên hạ » làm ăn như thế, họ có thói quen không gọi tên nhau. Thợ mạ ai nhiều tuổi nhất là « anh cả », thứ đến « anh hai » « anh ba »... Còn thợ cấy thì thế nào cũng phải có một « bà già » rồi cứ thứ tự theo tuổi mà gọi « chị cả », « chị hai »... Người ít tuổi nhất là « cô đỏ ». Anh cả và bà già là hai người đứng đầu khiến cả bọn, đàn em chỉ biết một mực vâng theo. Họ chạy qua chạy lại riu rít, ồn ào như ong vỡ tổ. Mỗi câu nói lại tiếp theo một tiếng cười, họ như không biết đến cảnh lam lũ đang sống và những sự vất vả đang chờ họ ngày mai. Họ nhìn đời vui vẻ lắm. Mọi ngày, ở đồng về là tìm chỗ nằm khênh đợi bữa ăn, đôi khi chờ lâu đói bụng, là « cà » với bà Lập về truyện làm cơm chậm, anh chàng Nuôi vẫn nổi tiếng là cục cằn và háu ăn.

đêm trăng hè

VỚI CHI EM ĐỒNG RUỘNG

của BÀNG-BÁ-LÂN

Nhưng hôm nay khác hẳn, anh bỗng trở nên vui vẻ hòa nhã, lắng sàng giúp bà Lập bày mâm dọn bát sửa soạn cho thợ ăn « bữa cơm vào ». Dưới ánh trăng hè dịu mát, họ chia nhau ngồi thành hai dãy giải giữa nền gạch rộng. Tiếng cười, tiếng nói, tiếng bát đĩa chạm nhau, tiếng dũa cả khua nổi làm át cả tiếng chân gió lướt trong tre.

Tôi vừa ở trên thêm bước xuống sân thì những tiếng lao xao đã nổi lên giữa bọn người ấy :

— Chào ông chủ ạ... Chúng cháu vô phép cơm ông chủ.

Tôi phải « không dám » luôn miệng. Vừa quay đi được vài bước đã nghe tiếng một cô tình nghịch nói trêu :

— Ông chủ dẫu ! Cậu chủ chứ !

Tiếng Núi sượt và khẽ nói :

— Ông chủ tuy còn trẻ nhưng mà nghiêm lắm đấy ! Đừng có đùa nhảm ! Tức thì một giọng lạnh lạnh tiếp theo :

— Nghiêm bằng anh chứ ?

Rồi từ dịp cười vang lên, ròn rã. Tôi tuy tức, nhưng cũng phải cười thầm mà làm thinh.

Trời oi bức quá. Tôi bắc ghế nằm ngoài sân đợi gió về. Trăng mờ mờ mịt mịt trên trời cao. Nhưng chẳng ai nhìn ngắm, người ta nghĩ đến gió nhiều hơn. Cả đến rặng tre ngoài ngõ cũng ra chiều mong ngóng, im lặng và ủ rũ như là nhớ nhung. Dưới nhà ngang, bọn thợ đã buông chày gạo cuối cùng. Mọi việc đã xong, nhưng vì nóng quá nên chưa ai nghĩ đến đi nằm. Họ ra cả đầu hè ngồi tắm trăng, chuyện gẫu.

Bỗng có tiếng si sào ngoài ngõ. Bốn năm cái bóng trắng thấp thò. Con Bông sỏ ra, sữa lên mấy tiếng. Núi chạy vội ra... Rồi tất cả đi vào phía nhà ngang. Những tiếng chào hỏi lao xao... Rồi một cái bóng trắng đi lại phía tôi, theo sau là Núi.

— Bầm cậu.

— Không dám. Bác hỏi gì ?

— Thưa không ạ... « Anh em » đến xin cho phép hát chơi một lúc với thợ ạ !

— Tôi không giữ. Nhưng tôi tưởng họ làm vất vả cả ngày, và bây giờ cũng đã khuya rồi nên để cho họ ngủ mai

còn đi làm sớm. Và chính các bác cũng nên nghỉ ngơi để lấy sức mai đi làm chứ !

Anh thợ cấy có vẻ thất vọng, tay gãi đầu, mặt nhăn nhó. Anh toan nói nữa thì một cái bóng khác lù lù tiến ra :

— Bầm ông. Chúng con chỉ xin hát một lúc thôi ạ... Bầm, trời nóng thế này cũng chưa ai ngủ được ạ !

Tôi nhìn kỹ họ. Mặc dầu trời nóng như thiêu anh nào anh nấy đều quần áo chỉnh tề. Có cái áo còn nguyên hồ, có cái quần còn sắc mùi củ nâu hoặc mùi vỏ sò. Cái đầu nào cũng vã nước bóng



mượt và rẽ ngôi thẳng tắp. Tôi không nỡ từ chối họ, nhất là hát ví như thế đã thành một cái lệ. Khi một nhà đón được bọn thợ có nhiều cô sạch « nước cần » là thế nào đêm đêm trai làng cũng ngấp-nghe mảy mò vào hát cho bằng được mới nghe.

Khi được tôi ưng thuận, họ vui vẻ giắt nhau xuống nhà ngang. Họ vốn đã làm quen với bà già, với thợ mạ. Để lấy lòng, họ giở thuốc lào ra, châm dóm sẵn sàng mời thợ mạ hút, một hai tự xưng là « đàn em ». Nhẫn nại lắm. Sau một hồi trao đổi những câu lễ phép, trong bọn trai làng một anh dặng hắng lấy giọng. Rồi một giọng hát ồ ồ — nếu không khàn khàn vệt đục — vang lên khơi mào :

Tôi chào ông chủ ngồi chơiiii

Tôi chào bà chủ nghỉ ngơi trong nhàaaa...

Sau khi đã chào đủ mọi người từ « bà già » đến « bác thợ mạ với ba anh cấy », chàng khàn khoản mời nàng hát cho vui và hỏi luôn đến gia thế. Bọn thợ cấy ngồi sát vào nhau. Họ chưa trả lời ngay, còn si sào khúc khích chán. Mãi sau một giọng lạnh lạnh mới nhẹ nhàng bay lên :

Lạ lùng em mới tới đây,

Lạ thung, lạ thổ, em nay lạ nhà...

Rồi hai bên cùng kể gia thế mà nếu cứ bằng vào lời hát thì đều đáng mặt « tài tử giai nhân » cả. Đoạn chàng mạnh bạo vào ngay đầu đề bằng những lời rất khéo léo và tinh tứ :

Đường xa xa thật là xa,

Mượn mình làm mối cho ta một người.

Một người mười tám, đôi mươi.

Một người vừa đẹp, vừa tươi như mình,

Nếu nàng là một người kiêu kỳ, khó tính thì sẽ trả lời :

Hoa thơm, thơm nước cả rừng,

Ông chưa dám đậu bướm đừng sờn-sao !

Gặp trường hợp này, bên nam đã sẵn câu đáp lại, dịu dàng nhưng chua chát :

Kim vàng ai nỡ uốn câu,

Người khôn ai nỡ nói nhau nặng lời !

Nhưng sự ấy ít khi xảy ra lắm. Thường thường anh yêu chị thì chị cũng mến anh, anh khen chị xinh, chị cũng khen anh đẹp (dưới trăng, những lời ca tụng ấy tưởng cũng không ngoa lắm !). Nhưng khen thì khen, chị vẫn còn dẫu đo, nghi hoặc :

Trông anh như thề sao mai,

Biết rằng trong có như ngoài được chăng ?

Nhưng không vì thế mà kém vẻ thiết tha, tình tứ :

Bắc thang lên hái hoa vàng,

Vì ai cho thiệp biết chàng từ đây...

Đôi khi họ lại giở những câu hát đùa ra thử thách nhau :

Cá cần câu biết đâu mà gỡ ?

Chim vào lồng biết thuở nào ra ?

Bao giờ lồng giắt chim ra,

Thì em kết nghĩa giao hòa với anh !

Trước những câu hỏi éo le ấy, bọn trai xúm xít bàn tán tìm câu trả lời. Hồi lâu một anh lên tiếng :

(Xem tiếp trang 9)

DANH BAI GIO'

(Tiếp theo trang 5)

Một hồi chuông inh ỏi. Bà Phan D đến trước. Vài phút sau bà Tham C tới nốt. Bà Tham hồi này cay với bà Phan nên hai chị em dăn ra hiềm thù nhau, cổ sát phạt nhau cho bõ ghét.

Chưa kịp lấy chén nước xă giao, họ đã dục chia bài. Bà chủ hỏi bà phán D.

— Tôi mời cả ông chủ đồn điền để lát nữa ta tổ tôm, chẳng hiểu ông có đến không?

Bà phán D tăng lời:

— Hễ cậu cháu không bận thì chắc thế nào cũng tới!

— Gớm ông đạo này thua quá! đánh đâu là thua đấy.

Rồi câu truyện nhặt dăn. Ba vể mặt chỉ còn chăm chú trên những quân bài. Bà phán D thua luôn mãi.

Túi tiền voi, bà sốt ruột. Thuỷnh thoảng bà liếc mắt nhìn ra phía cửa. Đồng hồ điểm chín giờ. Một hồi chuông gọi « cậu nó » tiến vào. Bà chủ H. niềm nở:

Chỉ dùm cho những bạn trai, bạn gái đã trán-nân, thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xă giao ở xã hộ.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM
Đề đạt mục-dịch của mình và lập lại cuộc đời sáng-lan. (Không phải là tướng số cũng không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIÁO-SĨ-HOÀNG
Boite Postale n° 18 à Nhatrang

Cần người

Cần một người đồ tú tài hoặc sức ngang tú tài để dạy học Lương hậ, viết thư cho:

BÙI PHƯƠNG

Irrigation

Tuy hoa

— Kia ông chủ, mong ông mãi! Làm gì bây giờ mới tới.

« Cậu nó » chưa kịp đáp thì bà phán D đã bảo:

— Có lại đây hộ vệ không, năm trăm rồi.

« Cậu nó » nói vài câu truyện đưa đà xong, sát lại ngồi bên bà chị hờ. Một tia mắt ở trên gác bắt đầu rơi xuống bài của bà phán D do « cậu nó » cầm giùm.

Suốt nửa giờ, tia mắt ấy không nhận thấy gì khác. « Cậu nó » cũng thua đĩa.

Nhưng rồi « cậu nó » bắt đầu ù. ù 5, 6 ván thông, ù luôn luôn mãi.

Có tiếng giầy đi nhè nhẹ ở trên gác (lầu). Em bà chủ H lần xuống cửa sau rồi vòng ra cửa trước bấm chuông gọi cửa bước vào.

— Ấy kia cậu! trẽ thế? Chân tổ tôm đây rồi.

Sau vài lời giới thiệu, ông em này cũng ngồi xuống bên bà chị là bà chủ H.

« Cậu nó » em bà Phan thừa ù, rồi lại ù từng hồi. Cứ mỗi ván bài là « cậu nó » lại hút một điếu thuốc lảo.

— Quái bao diêm (quẹt) đâu mất?

— Có đóm đây, thua ông.

Em bà chủ H. vừa nói vừa đưa đóm và cái đèn lại gần ông « Tài-thần » của bà phán.

Ông « Tài-thần » châm lửa vừa bắt đầu hút thì ông em bà chủ H. liền giật ngay cái đóm thật mạnh

— Ông cho tôi xin.

Miệng ông ngậm điếu thuốc lá, mắt ông nhìn vào bài của bà chủ, ông làm như không chú ý đến cái cử chỉ vừa rồi của ông.

Một tiếng kêu « ôi chào ». Tất cả mọi người ngừng lên. Tay ông « cậu nó » đầm máu.

— Xin lỗi ngài, tôi vô ý. Em bà chủ nói thế.

— Dạ, không việc gì Em bà phán đáp lại.

Bà chủ vội mở tủ lấy cuốn « băng » để ông tài-thần tạm buộc chỗ đứt tay.

Chân bài bà phán từ đó bắt đầu xuống, 10 ván không ù.

Em bà chủ bỏ vào trong nhà.

Bỗng nhiên đến ván bài ấy « cậu nó » vừa thò tay bốc nọc thì một người ở phía trong nhanh như cắt nhẩy ra, thò tay nắm lấy tay « cậu nó » Trừ quân bài nọc ra, trong tay « cậu nó » lại còn một quân bài nữa!

Mặt cậu nó như chàm đỏ. Màu chàm lây sang cả mặt bà Phan D. Thiệt bắt được quả tang. Em bà chủ H. giống giặc chỉ vào mặt « cậu nó » mắng:

— Mày to gan thật. Tao rình mãi bây giờ mới bắt được. Quay lại bà chủ H và bà Tham C. ông bảo:

— Bà và chị không biết. Tôi biết tông tích nhà thằng này. Nó trước ở Hadông, sau lên Vĩnh - yên. Có một hồi nó ở Thanh - hóa. Còn ở Hanoi này những tay chơi không ai lạ nó. Người ta đặt tên nó là *vật-dối*. Mỗi khi nó bốc bài, nghĩa là *vật* một quân bài ở nọc lên thì ở chính cái tay ấy nó đã có sẵn một quân giặc ở bài nó. Quân bài nọc nằm vào chỗ quân bài giặc còn quân bài giặc vào chỗ quân bài nọc, nghĩa là nó *đổi* bài. Chữ « *vật* đổi » ở đó mà ra. Nó làm nhanh như trò xiếc. Lúc nầy ngồi trên gác, tôi ngó xuống đã nghi lắm. Phàm những quân đánh bài gian cái tay đều rẻo và lạnh lẹ. Tôi phải dùng cái đóm nửa để cho nó bớt sức lạnh lẹ đi. Quả nhiên từ khi nó đứt tay, tôi ngồi ngó xuống, thấy rõ ràng nó *đổi*

nên ván này bắt được quả tang!

Rồi ông ta quay vào phía trong gọi.

— Chúng bay đâu.

Bốn năm tiếng dạ, một lũ dầy tớ lực lưỡng tiến ra.

— Chúng bay khám túi thẳng này cho tao, có bao nhiêu tiền lấy cho hết, rồi nện cho nó một trận để lần sau nó chừa.

Trong túi « cậu nó » có hơn nghìn bạc. Ông này lại nắm luôn cả cái « sắc » của bà phán D: « Còn bà đồng phạm tôi cũng xin bà cả số tiền trong này »

Từ đấy, ở Hanoi những nơi đánh bạc không ai thấy bóng bà phán D đâu cả.

Còn « cậu nó » thì nghe đâu có người gặp ở Nam-Định, tự xưng là chủ đồn điền ở Phú-Thọ.

HẾT

PHÒNG TÍCH

CON
CHIM



Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi một, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liệu thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận uống 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45

VU DINH TAN

Ấn tứ Kim t.ền năm 1926

178 bis Lachtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Benual

Haiphong. Có lính 100 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

LỖI CÂY KIM

(Tiếp theo trang 2)

đang ngủ ngậm thở than với những người thiếu nữ tài sắc có thừa nhưng cung cao số cả, lận đận tình duyên :

*Ngán nỗi năm, năm kim với chỉ
Toàn may áo cưới hộ người ta!*

Vô duyên thay cho số kiếp cây kim trong những cảnh tình buồn nào ấy!

Nhưng ai ôi!... chớ tưởng tôi chỉ ham vui kết bạn với những người thừa hạnh phúc.

Có những chiều thê lương tôi làm bạn với bao người ly phụ « oanh đôi ngại dệt, bướm đôi ngại thừa ». Có những đêm dài dặc dưới ánh đèn vàng vọt dịu hui, tôi đã ném những giọt lệ âm thầm của người hiền phụ, năm canh chờ cửa người chồng vắng, từ mãi vui những thú yêu hoa. Hồi kẻ bạc tình! Người có biết những đêm chờ cửa, vợ người đau đớn bao nhiêu người bấy hỏi ta...

Tôi từng ở nơi trường gấm tôi từng ở chốn phòng hoa, nhưng tôi vẫn vai lòng gửi thân trong tay những người bán nữ, mà nhan sắc chỉ là nét cần cù và một tấm lòng hiếu đễ! Tôi làm việc không mỏi trong những bàn tay dầm ấy! Và chỉ trong những bàn tay dầm ấy tôi mới thấy tất cả giá trị của cái sứ mạng tôi dầm nhận, cả cái nết thơ trong công việc tôi làm... Thực vậy, cái cảnh may thuê vá mướn kiếm ăn lần hồi trong những gia đình thanh bần nọ hão là một bài thơ vô cùng thâm thúy! Đêm đã khuya người bán nữ đã mỏi tay khâu, nhưng liếc mắt nhìn trên phản trông thấy mẹ già, em đại đang ngủ bình yên, giấc ngủ bình yên nhờ hai bàn tay dầm của mình mà có, thì lại vội khêu đèn sáng, thoăn thoắt đưa kim. Những khi ấy, để an ủi người bán nữ tôi thường để hiện lên mặt vải, cùng với những đường khâu đẹp, những móng vuốt thần tiên, những móng vuốt cô bé chần chẫn gấp chàng hoàng tử. Tôi mang cung điện ngay nga vào nơi lều tranh vách đất, tôi mang nên gấm màu hoa trải lên chiếc giường gỗ mộc, nhưng trình bày, nhưng lành lặn.

Song tôi chỉ dễ dãi trong khi gieo mộng, nếu người bán nữ của tôi một ngày kia, định lìa bỏ tôi để theo một phú quý tôi sẽ nhường biết câu

an phận, tôi sẽ khuyên nàng chớ có bỏ tôi, tôi một vị thần hộ vệ cho sự trong trắng, cho sự hiền lương của nàng!...

Các bạn ơi! Tôi đâu phải là một vật vô tri, tôi dẫu dưới hình hài bóng lạnh một tấm lòng vô cùng đa cảm. Chỉ cốt các bạn biết nghe chuyện tôi bằng một thía giác riêng...

... Đời tôi có cái kỷ niệm nào sung sướng nhất ấy là khi tôi nằm vụng về ngưỡng ngửa trong mớ ngón tay nhỏ bé hồng hồng. Tôi không giận cô bé mới tập khâu cứ đưa tôi xiêu vẹo lệch lạc trên mụn vải thừa rác rãnh. Cũng tình nghịch như tính trẻ, thỉnh thoảng tôi lại làm bộ vô tình chằm vào ngón tay hồng. Cái miệng bé bỏng mếu phấp phồng và rầu rĩ với tôi. Nhưng lòng tôi háy háy sung sướng khi nghe giọng ngọt ngào của bà mẹ bênh tôi: « Tại em không biết khâu đấy chứ có phải tại kim độc ác chêu nghịch em đâu. Kim chằm vào tay em là muốn bảo em phải cẩn thận, và chớ nản lòng, có bị kim chằm thế, rồi mới khâu khéo được » Em bé ơi? quả thật kim định khuyên em thế.

Và các bạn ạ, cái công trình đẹp đẽ nhất của tôi chính là chiếc áo ti hon của con búp bê tôi đã cộng sức làm với cô em bé ấy! Nào có riêng gì các bạn là người, mới quý yêu tuổi nhỏ, tôi, thân phận một cây kim, cũng có cái thuở thần tiên... khi ta còn nhỏ.

THU THU

Giúp trẻ em đi nghỉ mát NHƯ BÊN THỤ Y-SĨ

(Tiếp theo trang nhất)

Các bạn đừng nghĩ rằng ý kiến này hoàn toàn là hư ảo. Chúng tôi tin rằng có thể thực hành được lắm nếu chúng ta quả quan tâm đến công cuộc xã hội. Còn với những người sợ « bản mình » thì lẽ dĩ

nhiên ý kiến của chúng tôi là vô ích rồi.

Chúng ta cần phải có hội L. C. T. E. Đ. N. M. làm môi giới để biết những trò nào ở thôn quê muốn ra thành thị, trò nào ở thành thị muốn về trại ấp.

Thiết tưởng hội L. C. T. E. Đ. N. M. nên lập thêm ra một ban chuyên về việc các tư gia muốn đón nhận những trò em mà hội không thể cho đi nghỉ mát chung được.

Chúng tôi dám chắc rằng sẽ có rất nhiều người hảo tâm, hoặc hiem con cái sẽ giúp hội thực hành thêm được một phần nữa cái công cuộc xã hội, hội vẫn theo đuổi.

Đ. B.

LỖI TẠI CHỒNG

Nhieu bà muốn có con, song sợ đẻ khó, ấy là lỗi tại nơi đức ông chồng không chịu mua cho bà vợ mỗi tháng 3 hộp BẢO MẪU DƯỠNG THAI của y-học-sĩ Võ Văn Văn bào chế, vì những người có thai dùng nó thì khi sinh chuyển bụng ít đau, đẻ mau, không điều chi trở ngại và đứa nhỏ lại mạnh mẽ dễ nuôi lắm. thường. Giá mỗi hộp 1\$00. **Bảo mẫu dưỡng thai** ra đời năm 1933 ở Thuỵ Sĩ

CÓ BÁN TẠI BẮC KỲ :

HANOI

108 Phố Hàng Bông

HAIPHONG

62bis, Cầu Đất

NAM-DINH

206, Paul Bert

28, Champeaux

BACNINH

216, Tiền An

BACGIANG

53, Tân Ninh

Và khắp các tỉnh nơi nào treo biển

Kết quả cuộc thi Tâm-Lý

(Tiếp theo trang 1)

Hoặc bà rủ nó đi chơi để nhờ người khác giết giúp, hoặc bà đầu độc cho nó chết »

CÔ BÍCH

285 bis Route de Hué Hano

Cũng có khi, vì thương người trong cuộc quá, có bạn đã an ủi :

«... Ba phần tư nước mắt của người đàn bà chúng ta là để khóc những cuộc tình duyên ngang trái... »

CÔ THIÊN HƯƠNG
Quảng Ngãi

Nhưng, kể viện lý, để không cho người xấu số thoát nợ đời, để bênh vực cái bào thai nọ thì những lời này của bà L. Văn ở Bd de la République Hadong thật là thiết tha khéo léo :

Còn nữa

KỲ SAU : Sẽ tuyên bố những bạn trúng giải.



Trả lời đẹp

CÔ T. L. (Long Mỹ) - 10) Ở hiệu thuốc tây nọ, người ta có bán thứ thuốc làm cho sần vú, song không biết có công hiệu không. Chứa cho vú khỏi xệ, Âu nỡ dùng cả đến khúc mỗ xệ cắt bớt da thì ừ, và dùng douche nước lạnh. Bên ta chỉ ứng dụng được cách douche thôi và cũng phải mua douche ở bên tây, tốn kém. Cô cứ phun tia nước lạnh và đeo soutien gorge cùng tập thể thao cũng có thể có kết quả được.

20) Muốn mặt khỏi đỏ mồn hơi trước khi thoa kem phấn nên lấy miếng bông gòn ráp chút ether sulfurique (mua hiệu thuốc tây) thoa lên mặt.

30) Mỗi ngày thì đừng thoa son

hết vành môi, thoa trong lòng môi một chút thôi.

Mặt giải thoa nà hồng tròn tròn từ phía mũi kéo ra phía mang tai.

Mắt đã lộ thì chớ nhỏ lông mày nhỏ quá nên để lông mày dày và kéo dài xuống một chút cho mắt đỡ lộ. Dùng phấn màu ocre foncé nếu da đen, son grenade, phấn má hồng lột hơn màu son một chút. Áo mặc màu tím và những màu ngả về tím.

CÔ BÌNH Tourane. - Nếu nổi sẩn khi ngủ dậy hai mí mắt bầm bầm thì lấy một miếng bông ni ứng nước nóng (âm ấm) có cho chút muối đắp lên. Nếu rửa mắt bằng thứ nước này:

Eau distillée de roses 125gr
Alun pur (phèn chua) 5gr

CÔ THANH Saigon. - Nếu lưng bè bè không thon thì sáng khi vừa ngủ dậy lấy tập thể thao theo mấy cách này:

1-) Đứng thẳng, gót chân khít lại, dơ hai tay thẳng lên trời rồi từ từ cúi đầu xuống từ ngang thắt lưng tới chân thật thẳng. Bao giờ tay chạm đất lại từ từ giờ lên.

2-) Ngồi phệt xuống, hai tay ôm lấy đầu gối, sẽ ngã ra phía sau cho toàn lưng sát đất rồi rồi thẳng ra, tay để thẳng theo người, cổ lấy sức từ từ ngẩng dậy chân vẫn ruồi thẳng trên đất.

3-) Nằm thẳng lưng sát xuống đất, co chân lên ngực đầu gối căng sát mặt càng tốt. Làm thế chớ để lưng cong lên. Lưng bao giờ cũng phải sát với đất mới sáng tập nửa giờ. Một tháng sẽ có kết quả.

CÔ SINH Hai dương - Đầu gối, cúi thường hay sưng sưng và tím tím lại. Thế là vì kinh nguyệt không đều. Tính nóng đây, cũng do đó mà ra. Nếu đi thầy thuốc nên nhờ thử nước tiểu vì sợ nước tiểu có nhiều clôt lỏng trắng trắng (Albumine) chẳng?

MỘT ĐỘC GIẢ VÔ DANH. - Chị bạn ký thẩu quá. Muốn cho ngực nở nang thì sáng sáng nên làm những cử động đó hấp. Cách tốt hơn hết là bạn nên tập bơi thuyền (bơi perssoire). Hoặc tập bơi lội. Ngực vì thế sẽ nở, mà rồi toàn thân cũng nhờ đấy mà mạnh mẽ thêm. Không có thứ thuốc nào làm nở ngực được.

CÔ JEANNETTE Hương lan Tanan. - 1) Cô mới có 18 tuổi, còn có thể cao được lắm. Tập barre fixe cho nhiều. Cần ăn đồ ăn có chất calcaire (đá vôi).

2) Rửa mũi bằng tranh trước khi đánh phấn.

3) Gội đầu bằng lá sả, mỗi tuần một lần bôi lòng đỏ trứng vào da đầu rồi gội sạch bằng tranh. Ngày thường dùng dầu dừa bôi lên tóc và cho ngấm cả vào da đầu nữa.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở Tam quan. - Khuôn mặt tròn và to nên chải tóc lật, đường ngôi, tóc mai cho hơi chum xuống hai bên tai, như vậy người nhìn sẽ có cảm tưởng mặt trái scan và hơi thon. Nhớ đánh phấn hồng lên chỗ gò má cao nhất và gần bên mũi.

(Tiếp theo trang 7)

Cá cần câu lấy đầu mà gỡ?

Chim vào lồng ngỏ cửa mà ra?

Cuộc vấn đáp thử thách đang sôi nổi thì một cậu trẻ trai hóm-lĩnh ở đầu hát sen vào một câu:

Thợ cấy mà lấy thợ cấy,

Đề cho thợ mạ khóc ngày khóc đêm!... Hu, hu, hu!

làm mọi người cười ồ.

Hết người nọ đến người kia, kể tiếp nhau tồ tài. Cuộc hát ví dưới trăng kéo dài mãi. Đã khuya lắm mà không ai mệt nhọc, buồn ngủ. Nàng trăng về oải đã thiu thiu lằm trên ngọn tre phương đoàn. Gió đã về từ lâu mà mọi người hình như không biết đến. Họ quên hết thực cảnh, hoàn toàn sống trong cảnh êm đềm mơ mộng của câu ca. Nếu bà già và anh cả thợ mạ không giục «chị em» đi ngủ đề nài còn dạy sớm đi làm và mời khéo «anh em hãy về nghỉ rồi tối mai lại hát nữa», thì không biết họ hát đến bao giờ.

Họ đã làm một việc phi thường. Các bạn không thể tưởng tượng được mà chính tôi lúc đầu cũng phải hoài nghi. Suốt ngày cúi lom khom trên ruộng nước chân dầm trên bùn lầy, dưới nắng hè gay gắt như thiên, hơi nóng từ trên trời

NHỮNG ĐÊM TRĂNG...

rọi xuống, từ dưới nước bốc lên, người ta ở giữa tường đến phải chín sáu. Chiều nhọ mặt người mới về, sau bữa cơm đèn lại còn chấy gạo cối lúa (lệ ở đây thợ phải làm gạo ăn) Ấy thế mà họ còn thức hát được đến một, hai giờ sáng để rồi sớm mai cùng dạy với mặt trời. Mà nào có một hai đêm. Hết hết cả vụ cấy. Chỉ trừ một vài đêm nằng trăng đi vắng hay mưa gió ngập trời.

Những cuộc hát đúm dưới trăng ấy có những kết quả không ngờ. Nhiều bọn thợ cấy khi đi thì lăm khi về chỉ còn ba và nhiều anh cấy trước vụ cấy còn là trai tân, sau vụ cấy đã thành «anh dỏ». Cho nên mỗi vụ cấy qua, đồng quê buồn lặng quá, dân quê bâng khuâng như tiếc cái gì đẹp đã mất. Những tâm hồn mộc mạc dễ vui và dễ sống ấy không ngờ lại có những ngày mong đợi, nhớ nhung.

Về phần chị em thợ cấy thì câu ca:

Đồn rằng xứ Bắc cao công,

Trốn cha, trốn mẹ trốn chồng em đi!

Chỉ là một câu tạ sự đề che mắt người đời. Công cao (mà nào có cao

đâu) chẳng khiến được chị em liêu thế. Chị em ra đi thực ra chỉ vì xứ Bắc có những đêm trăng bè «hay hay» mà vùng Nam không có. Những đêm trăng đã đem lại một chút say sưa, êm đềm, lưu luyến cho cuộc đời vất vả thô kịch của chị em, đã giúp chị em nuôi cái cảm tưởng là mình đã không sống uổng những ngày xanh để bù lại những lúc chột nạt thấy đời mình tối tăm vô vị quá, chị em buồn ngủ lúc trời xuân qua.

Trời ơi có thấu tình chăng,

Bước sang mười sáu óng trăng gần già

Và cũng như «chàng», «nàng» nhớ nhung, mong đợi...

Nếu không có những đêm trăng ấy thì mùa hè nóng bức ai người đợi mong!

BÀNG-BA-LÂN

1) Đẹp.

2) 0p24, 0p25 là tiền công một ngày của thợ cấy và thợ mạ không kể một bát gạo và ba bữa cơm. Thợ mạ bao giờ cũng hơn thợ cấy một xu. Lệ cứ một thợ mạ thì ba thợ cấy. Nhưng cũng có người nhỏ giỏi thì đóng 1 thợ mạ thì 4 thợ cấy, như thế thì cứ 10 công họ được lĩnh thêm một công gọi là «công sinh»

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI. — Người vợ kể trẻ tuổi của bà cô quyền rũ bà cô hay bà cô quyền rũ người ta, đó là một sự không can thiệp gì đến cô mà cô phải bận tâm đến. Giờ cô chỉ cần nghĩ xem nên xử trí với người vợ kể vốn xưa là bạn của cô thế nào để cho cô khỏi bị thay đổi địa vị một cách đột ngột quá, từ địa vị làm bạn nhẩy xuống địa vị làm con chồng và để cho người mẹ kể trẻ tuổi kia khỏi lấn áp cô. Tôi khuyên cô không nên có ác cảm với người ta, khi người ta chưa tỏ ra về gì là muốn lấn áp cô cả. Cô cứ giữ tâm can tình đối với người ta như lúc người ta còn là bạn cô. Tôi tin rằng sự thân thiện sẽ đem lại sự thân thiện và sự thân thiện tương đối ấy giúp cho cô cư xử được dễ dàng: đủ bổn phận làm con chồng mà không phải quy lụy, vẫn là bạn mà không sợ. Còn sự xưng hô tôi tưởng cô

nên dùng chữ cô (ngoài Bắc con chồng gọi gì ghê là cô) và tự xưng là em thì hơn. Mình không nên tước quyền của người ta, mình thành ra xược và có cơ cho người ta trả miếng, xử tệ với mình. Biết trọng địa vị của người ta, tức khắc người ta phải biết trọng lại địa vị của mình. Đem lòng tự ái ra đề mà khiêu khích đó là một sự người khôn ngoan không nên làm, vì nó chỉ mang đến cho mình những sự ác cảm khó chịu.

HỎI — Anh tôi chết từ lâu, chị dâu tôi vẫn ở với thầy mẹ tôi và đối với tôi là em chồng thì rất thuận hòa thân mến!

Tôi biết chị tôi đang thăm yêu một người. Vậy bổn phận của tôi nên ngờ gì hay là nên khuyên răn.

NGÂN

TRẢ LỜI — Nên khuyên răn, nhưng không phải là khuyên răn chị dâu cô đoạn tuyệt mối tình kia đi đâu, vì chị dâu góa của cô còn trẻ, còn cần phải lập lại cuộc đời, gia đình cô và cô không thể ích kỷ mà bắt chị dâu cô phải ở góa, thủ tiết suốt đời với anh cô được. Cô nên khuyên chị dâu cô cứ đường đường chính chính mà yêu người kia, tính duyên trăm năm với người kia để khỏi xấu hổ vì sự úp lén, nhất là để cho người đàn ông kia nếu có tâm địa xấu không thể lợi dụng cái tình thế úp lén của chị dâu cô mà lừa dối chị dâu cô được và luôn thể gia đình cô khỏi bị mang tiếng.

THU-LINH

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RUỢU-CHÔI HOA-KY để soa cho các Bà khi làm sản, xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm than, lại không lo bị cảm phong hàn tã bại nữa. càng soa được nhiều càng tốt.

Công nhận là tốt thực. nên chúng tôi có ký dưới đây làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên chú ý, nên tin dùng.

Chúng tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SOA RÔM « CON GÀ » của Ý-Đại-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm xong, soa xong vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khô ngứa lại gẻ tiêm.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến; Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị-Khang, Ngô-thị-Nhung, Nguyễn-thị-Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị-Liên, Trương bá - Thanh, Nguyễn-thị-Lan, Nguyễn-thị-Nguyên

10 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh Haiphong ký

Bà Josephine, Trương-kỳ-Tiền, Louise Tàn, Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Bà, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị-Ngân, Lê-thị-Nga, Nguyễn-thị-Phương, Nguyễn-thị-Thừa.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÔ XÔ ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng dậu)

Tel: 1390



Đã nhận được mandat của quý vị dưới đây vậy xin cảm tạ.

Bà Tăng-Thiên Huống (Falfoo) cô Hiền (Vinh) bà Vân (Ninh-binh) bà Robert Hoàng (Nha-trang) ông Trần-văn-Quế (Lai-Châu) bà Nguyễn trọng-Du (Phan-ri) ông Nguyễn văn-Sanh (Cà-Mâu) bà Nguyễn Hiền Lê (Saigon) cô Thanh-Loan (Rạch-giá) ông Lê-thành-Tuân (Huế) bà Madeleine Thiên-Hương (Thanh hóa) bà

Nguyễn-thị-Đinh (Nam định) cô Făng-thị-Lâm (Sadec) cô Trần-thị-Lợi (Tam-kỳ)

ÔNG LÊ TUYÊN (Ninh-giang) — Tất cả bài ông gửi đều không đăng được.

MỘT ĐỘC GIẢ Ở HANOI — Lời phản đối của bạn có lẽ khi sớm quá. Ban giám khảo có công nhận những bài đăng mấy kỳ nay ở trên báo, là những bài được thưởng đâu! Bạn đã cố đây một cái cửa không đóng! Bạn hãy ráng chờ.

CÔ THANH ĐOÀN (Rạch-giá) bạn báo mới của cô đến 5-10 41 mới hết.

BÀ NGUYỄN NHƯ ĐÌNH — Hạn báo của bà tới 16-6-42 mới hết.

NGAY CHƯ - NHỰT

Các nữ-học-sinh
đều dùng



Cuu long hoàn

để lấy
sức-khỏe học bài
tuần tới.

1 VIÊN

CUU LONG HOAN

BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ



Tổng phát hành Bắc-Kỳ
Lêo, Bắc Trung-Kỳ

Etablissements

VẠN - HÓA

8, Hàng-Ngang. Hanoi

Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tâm tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX - OMÉGA - JUDEX

và các đồng-hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tươc (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-đông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

36 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân - hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

Ai tìm được

THUỐC HO LAO



Cách này 100 năm cụ Trình-hải Long một danh y đã làm sôi nổi nghề y với phương thuốc chữa ho lao, ho ra máu của cụ.

Và hiện nay cháu cụ là ông đồ học Trình-văn-Hào đem phương thuốc bí truyền ấy mà giúp đời thì cả ngàn muốn bình nhơn sau khi dùng thuốc được lành mạnh đều phải ông nhận rằng đó là một phương thuốc bí truyền đời nay không có, vì các bệnh ho lao, ho ra máu đầu nặng nhẹ dùng qua cũng lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông :

Trình-văn-Hào Directeur Ecole
Villa N° 110 Rue Vassoinge
Tânđịnh Saigon

- Ai dùng bích-loong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng lúng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyền

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyền giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THĂNG

Trường Kỹ-Nghệ — Hanoi

Tháng tư đông đổ
nấu chè,
Ăn tết Đoàn-ngọ trở về
tháng năm

Có lẽ trong 2 tháng
này là dễ mắc bệnh
đau bụng đi rửa hơn
hết. Ta nên dùng :

TÊ-CHÚNG-THỦY ĐẠI-QUANG

là một thứ thuốc chữa bệnh
đau bụng đi rửa rất hay ;
chứng bệnh thiên thời dịch
tả uống thuốc này công-
hiệu lắm. Mỗi lọ giá 0\$10.
Có mua xin nhận kỹ nhãn
con Bướm - Bướm chữ
hiệu Đại-Quang, số 23
phố Hàng Ngang, Hanoi
mới là thuốc chính hiệu.

Đã xuất bản

QUYỀN II

Hán Văn Tự Học

của NGUYỄN-VĂN-BA

Sách bán rất chạy,

cần nhiều đại lý các nơi,

hoa hồng hậu

Xin gửi cho NGUYỄN-VĂN-BA

92, GIÓC-GẠCH — YÊN-PHỤ — HANOI

Ut ccccc S